

Frihedens røde fane

I disse dage er det 75 år siden, Danmark blev befriet for nazitysk besættelse.

Netop nu mener nogle, at vi befinder os under en ny besættelse, en ny krigstilstand. Denne gang er fjenden blot usynlig, mens den tyske besættelsesmagt i høj grad var en synlig fjende.

Der er i hvert fald en del ligheder mellem besættelsestidens krigstilstand og det aktuelle karantæneregime. Det gælder udgangs- og forsamlingsforbud (herhjemme i fløjlshandskeudgaven, andre steder mere brutalt), og det gælder de daglige formaninger om nationalt sammenhold. Alsangsbevægelsen er også kommet igen sammen med Kaptajn Jespersen i Philip Fabers rundere og mildere skikkelse. Både radio, fjernsyn og aviser er så ensidige og indskrænkede i deres nyhedsformidling, at det næsten virker, som om der var en censurmyndighed, der forbød os at tale om andet end den grasserende pandemi.

Det er ikke svært at se en parallel til besættelsestiden. Netop derfor er det vigtigt – for ikke at forvirre begreberne – at holde fast i forskellene. Datidens fjende var ikke blot synlig; den havde også ansigt. Det var en menneskelig fjende, der handlede, som kun mennesker kan handle, ud fra menneskelig vilje og bestemte menneskers interesser – klasseinteresser. Derfor skulle der også helt andre midler til at bekæmpe den. Besættelsen – eller nazismen og fascismen i det hele taget – blev ikke bekæmpet og overvundet ved nationalt sammenhold eller ved, at befolkningen rettede sig efter statsministerens alvorfulde formaninger. Tværtimod: Den blev bekæmpet ved, at små grupper af modige mænd og kvinder med forståelse af de reelle årsagsforhold og interessekonflikter satte sig ud over statsministerens formaninger og handlede stik imod dem. De blev beskyldt for chauvinisme og uansvarlighed, for at bringe nationen i fare. Men besættelsesmagten – og i videre perspektiv nazismen og fascismen – blev overvundet ved, at disse uansvarlige chauvinistiske smågrupper voksede til en bevægelse, der gennemtvang et helt nyt nationalt sammenhold, som de styrende mod deres vilje måtte tage til sig og tilpasse sig, hvis de ikke ville knuses.

Den betydeligste af disse uansvarlige smågrupper var det kommunistiske parti. Derfor er den 4. maj, hvor vi fejrer Danmarks befrielse, ikke blot en national mærkedag, men også en mærkedag for Danmarks Kommunistiske Parti. Befrielsen var også – og ikke mindst – *vores* sejr.

Man kunne næsten – hvis det ikke var så tragisk – kalde det ironisk, at karantæneregimet, nationens våben i kampen mod den usynlige fjende, forhindrer os i at fejre ikke blot den 4. maj, men også arbejderbevægelsens internationale kampdag den 1. maj og den 9. maj, 75-årsdagen for den endelige sejr over fascismen. I stedet for at gå på gaden sammen, som det sømmer sig på disse mærkedage, må vi sidde hver for sig og – ja, mindes.

Det er der ikke noget at gøre ved. Trods alle falske paralleller og uanset det forløjede i det ”sammenhold”, der påtvinges os, er baggrunden alvorlig nok.

Det gør ikke sejrene dengang for 75 år siden mindre. Det ændrer heller ikke ved det faktum, som vi aldrig må glemme, at den sejr, som blev vundet, ikke er den endelige. Klassekampen går videre. Fascismen blev besejret, men imperialismens magtdrømme og krigsintriger er de samme. Også den kamp går videre.

Så trods alt og i det omfang, det kan lade sig gøre under de nuværende forhold: Hav en god 1. maj, en god 4. maj og en god 9. maj! Vi ses igen under frihedens røde fane.